

som hun opfatter saaledes, at han er ulykkelig i sit Ægteskab med Lady Waldemar.

„Det gør mig ellers godt at leve her
i Hjemmets Luft og høre Hjemmets Sprog,
og der er stille ved de kæres Grave,
saa Smerten ikke vækkes altfor stærkt.
Og Marian er saa kærlig, giver mig
sit Barn paa Armen eller bærer ham
om Morg'nen ud at plukke Blomster til mig.
Før jeg er vaagen, mine Vaser fyldes
med vilde Tulipaners Farvepragt,
med Dantes Purpurliljer eller nogle
af disse høje Rør, der staar i Klynger
ved Arnos Bred, som var de Sceptre, glemt
af svundne, længst uddøde Gudeslægter.
Jeg finder dem lagt korsvis paa min Seng
og vækkes af den glade Barnelatter,
som Marian med en sagte, ivrig Tyssen
forgæves prøver paa at undertrykke,
mens jeg med lukte Øjne smilende
mit Hoved løfter til det bløde Kys
fra Mund og Kind, det hele lille Ansigt,
der pludselig sig putter ind mod mit.
— — — Jeg burde være glad. Den lille Sjæl,
han elsker mig, han kalder mig „Alola“,
Gud signe ham! jeg kunde være glad,
i Fald jeg ikke var — — Gud hjælpe mig —
saa sorgfuld — — over Romney.“

Hun gaar ind i Kirkerne, lytter til „de klagende Vespersange,“ ser paa de tavse Grupper af knælende Kvinder og tænker sig, hvad hver især beder om; en ung Pige, at den nye Pynt, hun har købt sig — og sultet for — maa vende hans Øjne, som hun elsker, til hende, en gammel Morlille, der snakker til Madonna som til en Sladdersøster, om en Gevinst i Lotteriet o. s. v.

„De stakkels blinde Sjæle kryber frem
ad Djævlens Stier imod Himlens Porte!
Hvem ved, maaske Gud strækker ud sin Haand